Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 8. martā [1]

Lieta C-695/15 PPU

Shiraz Baig Mirza
pret
Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

(Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungārija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Robežas, patvērums un imigrācija — Regula Nr. 604/2013 (Dublina III) — Starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana — Dalībvalstu tiesību nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti īstenošanas nosacījumi — Dalībvalsts, kura ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu, pienākumi pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas gadījumā

I – **Ievads**

1. Šī lieta ir saistīta ar trešo valstu valstspiederīgo, kuri vēlas šķērsot Ungāriju, lai ieceļotu citā dalībvalstī, šajā gadījumā – Austrijā, masveida ierašanos Eiropas Savienībā.

2. Šajā lietā attiecīgais valstspiederīgais, kurš ir Pakistānas pilsonis, ieceļoja Ungārijas teritorijā no Serbijas. Vispirms viņš iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Ungārijas iestādēm, tad bez atļaujas devās uz Čehijas Republiku, līdz visbeidzot Ungārijas iestādes viņu uzņēma atpakaļ. Tā kā starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidīts kā nepieņemams, Ungārijas iestādes ir paredzējušas nosūtīt Pakistānas valstspiederīgo uz Serbiju, ko tās uzskata par drošu trešo valsti.

3. Saņēmusi pieteikuma iesniedzēja prasību par Ungārijas iestāžu veiktajiem pasākumiem, iesniedzējtiesa mums jautā par nosacījumiem, ar kādiem dalībvalsts var paredzēt personas, kas lūdz starptautisko aizsardzību, nosūtīšanu "uz drošu trešo valsti" saskaņā ar 3. panta 3. punktu Regulā (ES) Nr. 604/2013 [2] (turpmāk tekstā – "Dublinas III regula"), neanalizēdama viņa pieteikumu pēc būtības.

4. Uzreiz uzsveru, ka izraidīšanas iespēja, šķiet, nerada principiālu problēmu. Gluži pretēji, tā dokumentos ir paredzēta. No tā izriet, ka godīgs pieteikuma iesniedzējs, kurš neatstāj dalībvalsti, kurā ir iesniedzis pieteikumu, riskē ar to, ka tiks nosūtīts uz drošu trešo valsti, neizskatot viņa pieteikumu pēc būtības.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regula, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (pārstrādāta redakcija) (OV L 180, 31. lpp.).

5. Taču kā ir ar pieteikuma iesniedzēju, kurš atstāj dalībvalsti, kurā ir iesniedzis pieteikumu, lai nelikumīgi ieceļotu citā dalībvalstī? Kāda procedūra jāievēro, ja attiecīgā persona pēc tam tiek uzņemta atpakaļ pirmajā dalībvalstī? Vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts, atbilstoši kuram "viņa pieteikuma izskatīšana [ir jāpabeidz]", tādā gadījumā liedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu noraidīt kā nepieņemamu un nekavējoties izraidīt ieinteresēto personu uz drošu trešo valsti?

6. Tādi ir pamatjautājumi, kas ir debašu centrā šajā lietā. Šajā lietā tiek piemērota steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība, jo persona, kas lūdz starptautisko aizsardzību, ir aizturēta Ungārijā.

II – **Atbilstošās tiesību normas**

A – *Savienības tiesības*

1) Dublinas III regula

7. Saskaņā ar minētās regulas 2. panta d) punktu "[..] "starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana" ir jebkura pārbaude, lēmums vai nolēmums, ko attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikumu izdara vai pieņem kompetentās iestādes saskaņā ar Direktīvu 2013/32/ES [3] un Direktīvu 2011/95/ES [4], izņemot saskaņā ar šo regulu un paredzētās procedūras atbildīgās dalībvalsts noteikšanai".

8. Saskaņā ar minētās regulas 2. panta e) punktu "[..] "starptautiskās aizsardzības pieteikuma atsaukšana" ir rīcība, ar ko pieteikuma iesniedzējs, noteikti vai klusējot, aptur procedūras, kas saskaņā ar Direktīvu 2013/32/ES uzsāktas, saņemot viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu".

9. Dublinas III regulas 3. pants "Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai" ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko [..] iesniedz trešās valsts valstspiederīgais [..]. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

2. Ja, pamatojoties uz šajā regulā uzskaitītajiem kritērijiem, nav iespējams izraudzīties atbildīgo dalībvalsti, tad par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurai pirmajai iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

Ja nav iespējams pieteikuma iesniedzēju pārsūtīt uz dalībvalsti, kas izraudzīta par galveno atbildīgo, jo ir pamatots iemesls uzskatīt, ka pastāv sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos minētajā dalībvalstī, kā rezultātā pastāv necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. panta nozīmē, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, turpina izskatīt III nodaļā izklāstītos kritērijus, lai noteiktu, vai par atbildīgo var tikt izraudzīta cita dalībvalsts.

Ja saskaņā ar šo punktu nav iespējama pārsūtīšana uz nevienu dalībvalsti, kas izraudzīta, balstoties uz III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem, vai uz pirmo dalībvalsti, kurā pieteikums iesniegts, dalībvalsts, kas nosaka atbildīgo dalībvalsti, kļūst par atbildīgo dalībvalsti.

3 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīva 2013/32/ES par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV L 180, 60. lpp.).

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīva 2011/95/ES par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 337, 9. lpp.).

3. Jebkura dalībvalsts patur tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti, ievērojot Direktīvā 2013/32/ES paredzētos noteikumus un aizsardzības pasākumus."

10. Atbilstoši minētās regulas 7. panta 2. punktam "saskaņā ar šajā nodaļā [5] izklāstītajiem kritērijiem atbildīgo dalībvalsti nosaka, pamatojoties uz stāvokli, kāds bija, pieteikuma iesniedzējam pirmo reizi iesniedzot starptautiskās aizsardzības pieteikumu dalībvalstij".

11. Saskaņā ar Dublinas III regulas 13. panta 1. punktu, "ja, pamatojoties uz tiešiem vai netiešiem pierādījumiem, [..] ir konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējs nelikumīgi šķērsojis dalībvalsts sauszemes, jūras vai gaisa robežu, ieceļojot no trešās valsts, tad par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kurā patvēruma meklētājs šādā veidā ieceļojis. Minētā atbildība izbeidzas divpadsmit mēnešus pēc nelikumīgās robežas šķērsošanas dienas".

12. Dublinas III regulas 17. panta "Diskrecionārās klauzulas" 1. punktā ir noteikts:

"Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

Dalībvalsts, kas nolemj saskaņā ar šo punktu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kļūst par atbildīgo dalībvalsti un uzņemas ar minēto atbildību saistītos pienākumus. [..]"

13. Saskaņā ar šīs regulas 18. pantu "Atbildīgās dalībvalsts pienākumi":

"1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

[..].

2. [..].

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta c) apakšpunkts, kad atbildīgā dalībvalsts ir pārtraukusi pieteikuma izskatīšanu pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējs to ir atsaucis, pirms ir pieņemts lēmums pēc būtības pirmajā instancē, minētā dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības pieprasīt, lai viņa pieteikuma izskatīšana tiek pabeigta, vai iesniegt jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kuru neuzskatīs par turpmāku pieteikumu, kā noteikts Direktīvā 2013/32/ES. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek pabeigta pieteikuma izskatīšana.

[..]"

5 — Runa ir par III nodaļu "Kritēriji atbildīgās dalībvalsts noteikšanai".

2) Direktīva 2013/32

14. Direktīvas 2013/32 28. pantā "Procedūra pieteikuma netiešas atsaukšanas vai atteikšanās gadījumā" ir paredzēts:

"1. [..]Dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir jo īpaši noskaidrots, ka:

[..]

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi [..].

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru.

[..]

Dalībvalstis nodrošina, ka šāda persona netiek pārvietota pretēji neizraidīšanas principam.

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta.

3. Šis pants neskar [Dublinas III] [r]egulu."

15. Direktīvas 2013/32 III nodaļas II sadaļas 33. pantā "Nepieņemami pieteikumi" ir noteikts:

"1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar [Dublinas III] [r]egulu, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu;

[..]."

16. Saskaņā ar Direktīvas 2013/32 38. pantu "Drošas trešās valsts koncepcija":

"1. Dalībvalstis var piemērot drošas trešās valsts koncepciju tikai tad, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka personai, kas lūdz starptautisko aizsardzību, attiecīgajā trešā valstī piemēros šādus principus:

a) dzīvība un brīvība netiek pakļauta briesmām, pamatojoties uz rasi, reliģiju, tautību, piederību konkrētai sociālajai grupai vai politisko uzskatu dēļ;

b) nepastāv smaga kaitējuma risks, kā definēts Direktīvā 2011/95/ES;

c) tiek ievērots neizraidīšanas princips saskaņā ar Ženēvas konvenciju;

d) tiek ievērots aizliegums viņu pārvietot, pārkāpjot tiesības netikt pakļautam spīdzināšanai un cietsirdīgai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei, kā noteikts starptautiskajos tiesību aktos, un

e) pastāv iespēja pieprasīt bēgļa statusu un, ja viņš tiek atzīts par bēgli, saņemt aizsardzību saskaņā ar Ženēvas konvenciju.

2. Drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanā ievēro noteikumus, kas noteikti valsts tiesību aktos, tostarp:

a) noteikumus, kas pieprasa saistību starp pieteikuma iesniedzēju un attiecīgo trešo valsti, uz kā pamata minētajai personai pamatoti doties uz minēto valsti;

b) noteikumus par metodoloģiju, ar kuras palīdzību kompetentās iestādes pārliecinās, ka drošas trešās valsts koncepcija var tikt piemērota konkrētai valstij vai konkrētam pieteikuma iesniedzējam. Šāda metodoloģija katrā konkrētā gadījumā ietver apsvērumus par valsts drošību konkrētam pieteikuma iesniedzējam un/vai valsts norādi par valstīm, kas parasti tiek uzskatītas par drošām;

c) noteikumus saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem, kas ļauj veikt individuālu izvērtēšanu par to, vai attiecīgā trešā valsts ir droša konkrētajam pieteikuma iesniedzējam, un kas ļauj pieteikuma iesniedzējam vismaz apstrīdēt drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos. Pieteikuma iesniedzējam ļauj arī apstrīdēt to, ka starp viņu un trešo valsti pastāv saistība saskaņā ar a) apakšpunktu.

3. Īstenojot lēmumu, kas balstīts vienīgi uz šo pantu, dalībvalstis:

a) informē par to pieteikuma iesniedzēju, un

b) izsniedz viņam dokumentu, informējot trešās valsts iestādes minētās valsts valodā, ka pieteikums nav ticis izskatīts pēc tā būtības.

4. [..]

5. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par [trešajām] valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šā panta noteikumiem."

17. Šīs direktīvas 39. pantā "Drošas Eiropas trešās valsts koncepcija" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis var paredzēt, ka nekāda vai nepilnīga starptautiskās aizsardzības pieteikuma un pieteikuma iesniedzēja drošības izvērtēšana viņa konkrētajos apstākļos, kā norādīts II nodaļā, nenotiek gadījumos, kad kompetentā iestāde, pamatojoties uz faktiem, ir noteikusi, ka pieteikuma iesniedzējs vēlas ieceļot vai ir nelegāli ieceļojis dalībvalsts teritorijā no drošas trešās valsts saskaņā ar 2. punktu.

2. Trešā valsts var tikt uzskatīta par drošu trešo valsti 1. punkta piemērošanas nolūkā, ja:

a) tā ir ratificējusi un ievēro Ženēvas konvencijas noteikumus bez jebkādiem ģeogrāfiskiem ierobežojumiem;

b) tajā pastāv patvēruma procedūra, kas noteikta tiesību aktos, un

c) tā ir ratificējusi Eiropas konvenciju par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību un ievēro tās noteikumus, tostarp standartus attiecībā uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

3. Pieteikuma iesniedzējam ir atļauts apstrīdēt drošas Eiropas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka attiecīgā trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos.

4. Attiecīgās dalībvalstis valsts tiesību aktos nosaka kārtību, lai īstenotu 1. punkta noteikumus un to lēmumu sekas, kuri pieņemti, ievērojot minētos noteikumus, saskaņā ar neizraidīšanas principu, tostarp paredzot izņēmumus no šā panta piemērošanas humanitāru vai politisku iemeslu vai starptautisko publisko tiesību dēļ."

B – *Valsts tiesiskais regulējums*

1) Ungārijas Likums par patvēruma tiesībām

18. Saskaņā ar 51. panta 2. punkta e) apakšpunktu 2007. gada Likumā Nr. LXXX par patvēruma tiesībām (*a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény*, turpmāk tekstā – "Likums par patvēruma tiesībām") "[patvēruma] pieteikums ir nepieņemams, ja attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju pastāv trešā valsts, kura var tikt uzskatīta par viņam drošu trešo valsti."

19. Saskaņā ar tā paša panta 4. punktu "pieteikums var tikt atzīts par nepieņemamu, piemērojot iepriekš minēto 2. punkta e) apakšpunktu, tikai tad, ja pieteikuma iesniedzējs:

a) ir uzturējies drošā trešajā valstī un viņam šajā valstī ir bijusi iespēja iesniegt efektīvas aizsardzības pieteikumu [..];

b) ir šķērsojis tranzītā šādas valsts teritoriju un viņam ir bijusi iespēja attiecīgajā valstī iesniegt efektīvas aizsardzības pieteikumu [..]."

20. Saskaņā ar šī likuma 53. pantu "patvēruma jomā kompetentā iestāde noraida pieteikumu, izdodot rīkojumu, ja tā secina, ka pastāv kāds no 51. panta 2. punktā minētajiem apstākļiem".

2) Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumi

21. Atbilstoši 2. pantam Valdības noteikumos 191/2015 (VII. 21.) par izcelsmes valstu, kuras kvalificētas par drošām, un drošu trešo valstu noteikšanu valsts līmenī (191/2015. (VII. 21.) *Kormányrendelet a nemzeti szinten biztonságosnak nyilvánított származási országok és biztonságos harmadik országok meghatározásáról*, turpmāk tekstā – "Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumi"):

"Par drošām trešajām valstīm [..] uzskata Eiropas Savienības dalībvalstis un pievienošanās Eiropas Savienībai kandidātvalstis – izņemot Turciju –, Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis un tos Amerikas Savienoto Valstu štatus, kuros nepiemēro nāvessodu, kā arī:

1. Šveici,

2. Bosniju un Hercegovinu,

3. Kosovu,

4. Kanādu,

5. Austrāliju,

6. Jaunzēlandi."

22. Šajā ziņā atgādinu, ka 2009. gada 19. decembrī Serbijas Republika iesniedza formālu pieteikumu par pievienošanos Eiropas Savienībai. Komisija 2011. gada 12. oktobrī sniedza pozitīvu atzinumu un ierosināja piešķirt Serbijai kandidātvalsts statusu. Pēc tam Padome 2012. gada februārī tika aicināta pieņemt lēmumu par kandidātvalsts statusa piešķiršanu Serbijai; šo lēmumu Eiropadome apstiprināja 2012. gada martā [6].

23. Valdības 2015. gada 21. jūlija noteikumu 3. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja patvēruma meklētājs ir uzturējies kādā no trešajām valstīm, kuras ir kvalificētas par drošām atbilstoši Eiropas Savienības drošo trešo valstu sarakstam vai šo noteikumu 2. pantam, vai ja viņš ir tranzītā šķērsojis kādu no šīm valstīm, viņš patvēruma procedūras laikā, kas ir paredzēta Likumā par patvēruma tiesībām, var iesniegt pierādījumus, ka viņam nebija iespējas šajā valstī iegūt efektīvu aizsardzību Likuma par patvēruma tiesībām 2. panta i) punkta izpratnē."

III – **Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi**

24. Prasītājs pamatlietā, Pakistānas valstspiederīgais, 2015. gada 7. augustā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Ungārijā pēc tam, kad 2015. gada augustā bija nelikumīgi ieceļojis Ungārijas teritorijā no Serbijas.

25. Valsts procedūras laikā viņš devās nezināmā virzienā. Tad valsts iestāde, kas atbildīga par viņa lietu, iepriekš nenoraidījusi viņa pieteikumu kā nepieņemamu, ar 2015. gada 9. oktobra lēmumu izbeidza pieteikuma izskatīšanu.

26. Tad prasītājs pamatlietā tika no jauna atrasts Čehijas Republikā, viņam esot ceļā uz Austriju. Čehijas iestādes lūdza Ungārijai uzņemt ieinteresēto personu atpakaļ; Ungārija saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu šo pieteikumu apmierināja.

27. Pēc iesniedzējtiesas uzskatiem, no procedūras materiāliem neizriet, ka Čehijas iestādes būtu bijušas informētas par to, ka Ungārijā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana, ņemot vērā ar noteikumiem izveidoto drošu trešo valstu sarakstu, var beigties ar ieinteresētās personas nosūtīšanu uz Serbiju, neizskatot viņa pieteikumu pēc būtības.

28. Pēc tam, kad Ungārija viņu bija uzņēmusi atpakaļ, prasītājs pamatlietā 2015. gada 2. novembrī iesniedza otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu Ungārijā. Par šo pieteikumu notika otra procedūra, kuras laikā ieinteresētā persona tika aizturēta.

29. Prasītājs pamatlietā šajā otrajā procedūrā tika uzklausīts 2015. gada 2. novembrī. Šīs intervijas laikā viņš tika informēts par to, ka viņa starptautiskās aizsardzības pieteikums var tikt noraidīts kā nepieņemams, ja vien viņš nepierādīs, ka, ņemot vērā viņa īpašo situāciju, Serbija nav viņam droša trešā valsts. Lai gan ieinteresētā persona savā atbildē darīja zināmu, ka Serbijā viņš nav drošībā, tā kā Ungārijas iestādes nepārliecināja šajā ziņā iesniegtie pierādījumi, tās noraidīja viņa pieteikumu kā nepieņemamu. Tās savā lēmumā arī lika veikt ieinteresētās personas atgriešanās un izraidīšanas pasākumus.

30. Prasītājs pamatlietā par minēto lēmumu cēla prasību iesniedzējtiesā, norādot, ka nevēlas tikt nosūtīts atpakaļ uz Serbiju, kur viņš nebūšot drošībā.

6 — Šajā ziņā skat. "Eiropadomes 2012. gada 1. un 2. marta secinājumus", EUCO 4/3/12, 39. punkts.

31. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa nolēma lūgt steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedības piemērošanu un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Dublinas III regulas] 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka:

a) dalībvalstis var īstenot tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti tikai pirms atbildīgās dalībvalsts noteikšanas vai arī tās var īstenot šīs tiesības arī pēc šīs noteikšanas?

b) vai atbilde uz iepriekšējo jautājumu atšķiras gadījumā, ja dalībvalsts atzīst sevi par atbildīgo dalībvalsti nevis brīdī, kad tās iestādēs pirmo reizi ir ticis iesniegts pieteikums atbilstoši Dublinas III regulas 7. panta 2. punktam un minētās regulas III nodaļai, bet gan brīdī, kad tā uzņem pieteikuma iesniedzēju no citas dalībvalsts pēc tam, kad ir ticis iesniegts pieteikums viņa pārvietošanai vai uzņemšanai atpakaļ, piemērojot Dublinas III regulas V un VI nodaļu?

2) Ja atbilstoši Tiesas sniegtajai interpretācijai atbildē uz pirmo jautājumu tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti var tikt īstenotas arī pēc pārvietošanas, kas ir veikta, piemērojot Dublinas procedūru:

vai Dublinas III regulas 3. panta 3. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka dalībvalstis var īstenot šīs tiesības arī gadījumā, ja dalībvalsts, kura veic pārvietošanu, Dublinas procedūras piemērošanas laikā nav tikusi informēta par konkrēti piemērojamo valsts tiesisko regulējumu attiecībā uz šo tiesību īstenošanu vai valsts iestāžu piemēroto praksi?

3) Vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka tāda pieteikuma iesniedzēja gadījumā, kurš ir ticis uzņemts atpakaļ, piemērojot minētās regulas 18. panta [1. punkta] c) apakšpunktu, procedūra ir jāturpina tajā pašā stadijā, kurā tā ir tikusi pārtraukta iepriekšējās procedūras laikā?"

32. Attiecībā uz steidzamību iesniedzējtiesa norāda, ka, ņemot vērā parastās prejudiciāla nolēmuma tiesvedības ierasto ilgumu, šādas tiesvedības gadījumā pastāv reāls risks, ka tā nevarēs pabeigt valsts procedūru arī tādēļ, ka, tiklīdz prasītājs pamatlietā tiks atbrīvots, viņš varētu atkal doties nezināmā virzienā.

33. 2016. gada 11. janvāra administratīvajā sanāksmē Tiesas ceturtā palāta nolēma izskatīt šo lietu steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedībā, kas minēta Reglamenta 107. pantā.

IV – **Prejudiciālo jautājumu vērtējums**

A – *Par pirmo jautājumu*

34. Pirmais prejudiciālais jautājums attiecas uz Dublinas III regulas 3. panta 3. punkta interpretāciju.

35. Iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai fakts, ka dalībvalsts ir izraudzīta par atbildīgo par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu [a) apakšjautājums], vai pat ka tā ir atzinusi savu atbildību saistībā ar 18. pantu un uzņēmusi pieteikuma iesniedzēju atpakaļ [b) apakšjautājums], liedz šai dalībvalstij pēc tam nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu.

36. Vispirms atgādinu, ka Ungārijas atbildība attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju izriet no atbildības atzīšanas saistībā ar ieinteresētās personas atpakaļuzņemšanu, bet ka šī atbildība, lai gan nav notikusi skaidra atzīšana, varētu tikt pieņemta vai nu saskaņā ar minētās regulas 13. pantu, jo pieteikuma iesniedzējs ir nelikumīgi šķērsojis Ungārijas robežu no Serbijas, vai arī saskaņā ar iepriekš minētās regulas 3. panta 2. punktu, jo Ungārija bija pirmā dalībvalsts, kurā tika iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

37. Pēc šīs iepriekšējās piebildes atbilde uz uzdotā jautājuma pirmo daļu izriet no paša Dublinas III regulas 3. panta 3. punkta formulējuma. Saskaņā ar šo tiesību normu "jebkura dalībvalsts patur tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti, ievērojot Direktīvā 2013/32/ES paredzētos noteikumus un aizsardzības pasākumus".

38. Kā Vācijas valdība pareizi uzsvēra tiesas sēdē, šajā tiesību normā ir noteikts princips par izraidīšanas tiesību saglabāšanu, neparedzot nekādu ierobežojumu laikā. Tātad nekas neļauj domāt, ka tiesībām veikt ieinteresētās personas izraidīšanu būtu jābeidzas pēc atbildīgās dalībvalsts noteikšanas.

39. Vēl jo vairāk, ja "jebkurai dalībvalstij", tātad tostarp valstij, kura netiek uzskatīta par atbildīgo dalībvalsti Dublinas III regulas izpratnē [7], tiek piešķirtas tiesības "nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti", tad būtu vismaz dīvaini atņemt šo iespēju tieši tai dalībvalstij, kura faktiski ir atbildīga par lietas izskatīšanu.

40. Arī Direktīvas 2013/32 33. panta 1. punkts neliedz Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu interpretēt šādi. Šajā ziņā jāvērš uzmanība uz to, ka Direktīvas 2013/32 33. pantā nav paredzēti piemērošanas jomas ierobežojumi tiesībām, kuras izriet no Dublinas III regulas.

41. Tāpat varētu tikt izvirzīts jautājums par to, vai dalībvalsts varētu zaudēt Dublinas III regulas 3. panta 3. punktā paredzēto iespēju, ja tā vietā, lai uz to atsauktos uzreiz pēc tam, kad iesniegts sākotnējais starptautiskās aizsardzības pieteikums, tā sāktu pieteikumu izskatīt pēc būtības un uz izraidīšanas iespēju atsauktos tikai vēlākā procedūras stadijā. Daži autori, norādīdami uz tiesisko paļāvību, kāda pieteikuma iesniedzējam radusies saistībā ar viņa pieteikuma izskatīšanu pēc būtības, šķiet, uzskata, ka šādos apstākļos 3. pantā paredzētā iespēja tiek zaudēta [8].

42. Šajā lietā, ņemot vērā īpatnības, kādas ir prasītāja pamatlietā gadījumā, šie apsvērumi tomēr nav atbilstoši. Pirmkārt, pieteikuma iesniedzējs pats nav pierādījis savu labticību, atstādams Ungāriju pirms savas procedūras beigām. Viņa rīcība nav visai savienojama ar tiesiskās paļāvības jēdzienu. Otrkārt, tā kā priekšlaicīgā došanās projām uz citu dalībvalsti atbilst pieteikuma atsaukšanai saskaņā ar Direktīvas 2013/32 28. pantu – tiesību normu, ar kuru valsts likums ir saskaņā, – un tā kā Ungārijas iestādes pēc tam ir izbeigušas pieteikuma iesniedzēja lietu, ar viņa otru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas iesniegts pēc viņa atgriešanās Ungārijā, ir radīta atsevišķa lieta, kuras izskatīšanu nekādi neietekmē agrākā procedūra.

43. No iepriekš izklāstītā izriet, ka fakts, ka dalībvalsts ir noteikta par valsti, kas ir "atbildīga" par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, nevar liegt minētajai dalībvalstij pēc tam nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu.

44. Šis konstatējums katrā ziņā ir spēkā attiecībā uz godīgu pieteikuma iesniedzēju, kurš ne reizi nav atstājis pirmās dalībvalsts, kurā viņš iesniedzis pieteikumu, teritoriju.

7 — Rakstveida apsvērumu 24.–26. punktā Komisija, šķiet, pat tiecas uzskatīt, ka, lai dalībvalsts īstenotu 3. panta 3. punktu, tiek iepriekš pieņemts, ka tā ir atzīta par valsti, kas ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu. Sal. arī prasītāja pamatlietā rakstveida apsvērumu 52. punktu.

8 — Filzwieser, Ch., Sprung, A., *Dublin III-Verordnung*, Vīne/Grāca, 2014, 103. lpp., K 24.

45. Tomēr šī situācija varētu izskatīties citādi, ja personu, kas lūdz starptautisko aizsardzību, kā prasītājs pamatlietā, pēc neatļautas došanās projām uzņem atpakaļ pirmā dalībvalsts saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punktu. Šai valstij tad saskaņā ar iepriekš minētās regulas 18. panta 2. punktu ir jāpabeidz viņa lietas izskatīšana. Tāda ir situācija, kas minēta pirmā prejudiciālā jautājuma otrajā daļā.

46. Iesniedzējtiesa, šķiet, uzskata, ka no šī 18. panta varētu izrietēt atbildīgajai dalībvalstij noteikts pienākums veikt atpakaļuzņemtā pieteikuma iesniedzēja lietas analīzi *pēc būtības*. Šis pienākums liedzot noraidīt viņa pieteikumu kā nepieņemamu un izraidīt pieteikuma iesniedzēju, neizskatot viņa pieteikumu pēc būtības, saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu.

47. Dublinas III regulas 3. un 18. pants tomēr nav šādi jāaplūko kopsakarā.

48. Pirmkārt, minētās regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā nekas nav teikts par tiesībām nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz trešo valsti. Šajā tiesību normā ir tikai uzsvērts princips, saskaņā ar kuru pirmajā dalībvalstī sāktas procedūras izskatīšana [9] ir "jāpabeidz", bet nav liegts ieinteresēto personu nogādāt atpakaļ uz trešo valsti un nav prasīts izskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc būtības. Gluži pretēji, šķiet parasti uzskatīt, ka nepieņemama pieteikuma izskatīšana tiek pilnībā "pabeigta" Dublinas III regulas 18. panta izpratnē, ja šis pieteikums tiek noraidīts kā nepieņemams, nesākot analīzi pēc būtības.

49. Otrkārt, nosacījumi, ar kādiem pieteikums var tikt noraidīts *kā nepieņemams*, ir paredzēti nevis Dublinas III regulas 18. pantā, bet gan Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punktā. Saskaņā ar šīs tiesību normas c) apakšpunktu pieteikums var tikt noraidīts kā nepieņemams tad, ja "valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu". Ar šādu pašu domu minētās direktīvas 39. pantā atbildīgajai dalībvalstij ir atļauts neveikt starptautiskās aizsardzības pieteikuma "pilnīgu izvērtēšanu", ja ir konstatēts, ka "pieteikuma iesniedzējs [..] ir nelegāli ieceļojis [..] no drošas trešās [Eiropas] valsts".

50. Tādējādi pieteikums nav jāizskata pēc būtības gadījumā, ja ir izpildīti vai nu šīs regulas 33. pantā paredzētie nosacījumi, vai arī tās pašas direktīvas 39. pantā paredzētie nosacījumi.

51. Par šīm abām tiesību normām ir jāsniedz šādas piebildes.

52. Vispirms tas, vai atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums veikt tai iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma pilnīgu izvērtēšanu, nav jāizvērtē, nedz ņemot vērā valsts likumu, nedz ņemot vērā Dublinas III regulas 18. pantu, bet gan ir jāizvērtē saistībā ar Direktīvu 2013/32.

53. Tāpat attiecībā uz Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta c) apakšpunktu ir jāvērš uzmanība uz to, ka šī tiesību norma var tikt ņemta vērā un tā var ļaut Ungārijai noraidīt pieteikumu kā nepieņemamu tikai ar nosacījumu, ka Serbija varētu tikt uzskatīta par "drošu trešo valsti" minētās direktīvas 38. panta izpratnē. Praktisku iemeslu dēļ atgādinu, ka valsts likumā ietvertā Serbijas kvalifikācija par drošu trešo valsti nevar atbrīvot tiesu, kurā iesniegta lieta, no pienākuma pašai veikt analīzi, lai gūtu "pārliec[ību], ka [pieteikuma iesniedzējam] attiecīgajā trešā valstī [šajā gadījumā – Serbijā] piemēros [..] principus", kas uzskaitīti šīs direktīvas 38. pantā.

54. Visbeidzot, attiecībā uz Direktīvas 2013/32 39. pantu ir jāpiebilst, ka šajā tekstā ir paredzēts atvieglots režīms pieteikumu, ko iesnieguši pieteikuma iesniedzēji no drošām trešajām *Eiropas* valstīm, noraidīšanai, ja šie pieteikuma iesniedzēji, kā prasītājs pamatlietā, ir nelegāli ieceļojuši kādas dalībvalsts teritorijā.

9 — Saskaņā ar šo tiesību normu attiecīgajai dalībvalstij ir atļauts vai nu turpināt sākotnējā pieteikuma izskatīšanu, kas ir pārtraukta pēc ieinteresētās personas došanās projām, kura atbilst netiešai atsaukšanai saskaņā ar Direktīvas 2013/32 28. pantu, vai arī atļaut viņam iesniegt jaunu pieteikumu.

55. Tomēr šajā tiesību normā ir paredzēti trīs nosacījumi, kuriem jābūt kumulatīvi izpildītiem, lai Serbija varētu ietilpt drošu trešo Eiropas valstu kategorijā: *primo*, tai ir jābūt ratificējušai un jāievēro Ženēvas konvencijas noteikumi bez jebkādiem ģeogrāfiskiem ierobežojumiem; *secundo*, tajā jāpastāv patvēruma procedūrai, kas noteikta tiesību aktos, un, *tertio*, tai ir jābūt ratificējušai Eiropas konvenciju par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību un jāievēro tās noteikumi, tostarp standarti attiecībā uz efektīvu tiesisko aizsardzību.

56. Tikai tad, ja šie kumulatīvie nosacījumi ir ievēroti, Ungārija var, pirmkārt, atsaukties uz šīs direktīvas 39. pantu, atsakoties no pieteikuma pilnīgas izvērtēšanas, un, otrkārt, paredzēt pieteikuma iesniedzēja nosūtīšanu uz Serbiju saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu. Tā kā Valdības noteikumu 2. pantā šajā ziņā nav ietverta atbilstošā informācija, tiesai, kurai ir iesniegta lieta, iepriekš būs jāpārbauda, vai attiecībā uz Serbiju ir izpildīti trīs iepriekš minētie nosacījumi.

57. Ja vai nu Direktīvas 2013/32 33. panta, vai arī 39. panta nosacījumi ir izpildīti, tad Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts neliedz noraidīt pieteikumu un ieinteresēto personu nogādāt atpakaļ uz drošu trešo valsti šīs direktīvas izpratnē.

58. Iepriekš minētās tiesību normas – it īpaši tiesību normas, ar kuru Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts ir padarīts par absolūtu pieteikuma izskatīšanas pēc būtības principu, – uztverot jebkā citādi, tikai nepamatoti tiktu piešķirtas privilēģijas tāda pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanai, kurš ir izbēdzis un uz kuru attiecas Dublinas III regulas 18. pants, salīdzinājumā ar godīgu pieteikuma iesniedzēju, uz kuru 18. pants nevar attiekties.

59. Vēl jo sliktāk būtu, ja šis 18. pants faktiski garantētu izskatīšanu par labu atpakaļuzņemtajam pieteikuma iesniedzējam, – tad šī tiesību norma mudinātu ikvienu pieteikuma iesniedzēju bēgt uz citu dalībvalsti, kaut vai lai novērstu to, ka viņa pieteikums tiek noraidīts kā nepieņemams, un izvairītos no tūlītējiem izraidīšanas pasākumiem.

60. Tātad uz pirmo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka fakts, ka dalībvalsts ir noteikta par valsti, kas ir "atbildīga" par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu – pat ja tā ir atzinusi savu atbildību saistībā ar Dublinas III regulas 18. pantu un pat ja tā ir uzņēmusi pieteikuma iesniedzēju atpakaļ –, nevar liegt minētajai dalībvalstij pēc tam nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu, ja ir izpildīti Direktīvā 2013/32 paredzētie nosacījumi.

B – *Par otro jautājumu*

61. Gadījumā, ja dalībvalsts principā saglabā brīvību īstenot tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti pēc šī pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas no citas dalībvalsts, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai, ņemot vērā Dublinas III regulas 18. panta 2. punktu un pieteikuma iesniedzēja tiesības efektīvi vērsties tiesā, pieteikuma iesniedzēja nosūtīšana uz drošu trešo valsti ir iespējama, lai gan dalībvalsts, kura veic pārsūtīšanu, atpakaļuzņemšanas procedūras laikā nav tikusi informēta par valsts tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams, nosūtot pieteikuma iesniedzējus uz drošām trešajām valstīm, un par šajā jomā kompetento iestāžu īstenoto praksi.

62. Šajā jautājumā vajadzīgas trīs piebildes.

63. Vispirms tas, ka pieprasījumu iesniegušajā dalībvalstī, kas ir valsts, uz kuru pieteikuma iesniedzējs ir aizbēdzis, nav informācijas par pieprasījumu saņēmušās valsts, šajā gadījumā – Ungārijas, vēlāko praksi, nevar ietekmēt pieprasījumu saņēmušajā valstī īstenojamo procedūru tiesiskumu.

64. Pārsūtīšanas procedūra (ko veic pieprasījumu iesniegusī valsts) un ar pieteikuma izskatīšanu saistītā procedūra (pieprasījumu saņēmušajā valstī) ir divas atsevišķas procedūras, kurās katrā tiek ievēroti savi noteikumi. Ja tām ir jānodrošina *ieinteresētajai personai* efektīva vēršanās tiesā, tad garantijas, kādas jāsniedz par labu pieteikuma iesniedzējam, viņu pārsūtot, ir izklāstītas Dublinas III regulas 26. un nākamajā pantā, un tās neparedz nekādas īpašas garantijas attiecībā uz pieprasījumu saņēmušās valsts praksi.

65. Turklāt, ja Direktīvas 2013/32 38. panta 5. punktā ir prasīts, lai "dalībvalstis periodiski informē Komisiju par [drošām] [trešajām] valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota", tad līdzīgs pienākums par labu dalībvalstīm nav paredzēts [10].

66. Visbeidzot, Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta otrās daļas beigās ir noteikts, ka pieteikuma izskatīšana ir jāpabeidz pieprasījumu saņēmušajā valstī. Ja šis princips nepieļauj, ka pieteikuma iesniedzējam rastos kādas nelabvēlīgas sekas, tad pieteikuma iesniedzējs tomēr nevar pieprasīt labvēlīgāku statusu par to, kāds viņam bijis pirms aizbēgšanas. Skaidri sakot, pieteikuma iesniedzējs nevar aizbildināties ar to, ka pieprasījumu iesniegušās valsts – kurā viņš nelikumīgi ieceļojis – iestādēm trūkst informācijas, neļaudams īstenot praksi, kāda parasti tiek pieļauta pieprasījumu saņēmušajā valstī, kura ir atbildīgā valsts Dublinas III regulas izpratnē.

67. No iepriekš izklāstītā izriet, ka pieteikuma iesniedzēja nosūtīšana uz drošu trešo valsti ir iespējama, lai gan dalībvalsts, kura veic pārsūtīšanu, atpakaļuzņemšanas procedūras laikā nav saņēmusi informāciju par valsts tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams, nosūtot pieteikuma iesniedzējus uz drošām trešajām valstīm, un par šajā jomā kompetento iestāžu īstenoto praksi.

C – *Par trešo jautājumu*

68. Gadījumā, ja atbildīgā dalībvalsts saglabā brīvību īstenot tiesības nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti pēc šī pieteikuma iesniedzēja atpakaļuzņemšanas, rodas jautājums, vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka šī procedūra ir jāatsāk no stadijas, kurā tā tikusi pārtraukta, kad tika izskatīts pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas bija iesniegts atbildīgajā dalībvalstī.

69. Šajā ziņā pietiek uzsvērt, pirmkārt, ka Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm nav prasīts, lai tās atsāktu pieteikuma izskatīšanu no stadijas, kurā tā tikusi pārtraukta. Saskaņā ar šo pantu kompetentajām iestādēm ir atļauts vai nu turpināt sākotnējā pieteikuma, kurš tiek uzskatīts par atsauktu, izskatīšanu, vai arī atļaut pieteikuma iesniedzējam iesniegt jaunu pieteikumu.

70. Otrkārt, ir jāvērš uzmanība uz to, ka Direktīvas 2013/32 28. panta 2. punkta ceturtajā daļā ir skaidri paredzēts, ka "dalībvalstis *var* ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta", tādējādi sniedzot tām pilnīgu brīvību, lai tās vai nu paredzētu atsākt izskatīšanu attiecīgajā stadijā, vai arī atsāktu procedūru no sākuma.

71. Tātad uz trešo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm nav prasīts, lai tās atsāktu starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu no stadijas, kurā tā tikusi pārtraukta.

10 — Šajā ziņā skat. Ungārijas rakstveida apsvērumu 27. punktu.

V – **Secinājumi**

72. Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto, ierosinu Tiesai uz prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Fakts, ka dalībvalsts ir noteikta par valsti, kas ir "atbildīga" par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu – pat ja tā ir atzinusi savu atbildību saistībā ar Dublinas III regulas 18. pantu un uzņēmusi pieteikuma iesniedzēju atpakaļ –, nevar liegt minētajai dalībvalstij pēc tam nosūtīt pieteikuma iesniedzēju uz drošu trešo valsti saskaņā ar Dublinas III regulas 3. panta 3. punktu, ja ir izpildīti Direktīvā 2013/32 paredzētie nosacījumi.

Pieteikuma iesniedzēja nosūtīšana uz drošu trešo valsti ir iespējama, lai gan dalībvalsts, kura veic pārsūtīšanu, atpakaļuzņemšanas procedūras laikā nav saņēmusi informāciju par valsts tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams, nosūtot pieteikuma iesniedzējus uz drošām trešajām valstīm, un par šajā jomā kompetento iestāžu īstenoto praksi.

Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm nav prasīts, lai tās atsāktu starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu no stadijas, kurā tā tikusi pārtraukta.